

Δημητρίου Καραολή – Street Adventure

«Δημητρίου Καραολή, Δημητρίου Καραολή, μαμά!»

«Άμα χαθείς να πάρεις ένα ταξί να σε αφήσει έξω από την πόρτα σου-να προσέχεις-δεν την ξέρεις την πόλη, είναι μεγάλη. Για αρχή να πηγαίνεις στα μαθήματά σου, να εξοικειωθείς με εκείνη την διαδρομή και σιγά σιγά...» συνέχισε χωρίς ανάσα η μαμά ενώ ο μπαμπάς έγνεφε καταφατικά το κεφάλι.

Δεν έδωσα σημασία τι είπε παρακάτω. Ήξερα ότι δεν έλεγε κάτι καινούριο οπότε μου επέτρεψα να χαθώ για λίγο στις σκέψεις μου.

Βγαίνοντας από το γραφείο, ούτε κατάλαβα πότε κατέβηκα την σκάλα από την χαρά μου. Φτάνοντας στην βάση, γύρισα και κοίταξα πίσω μου. Οι γονείς μου ακόμα κατέβαιναν την σκάλα κουρασμένοι. Φτάνοντας στην βάση της σκάλας διέκρινα τα χείλη της μαμάς να κινούνται ολοένα και περισσότερο, σαν να παραμιλούσε, παρά σαν να μουρμούριζε στον μπαμπά για την ανυπάκουη συμπεριφορά της κόρης του...

Έστρεψα το βλέμμα μου έξω. Ο ήλιος έλαμπε, ο ουρανός διαυγής και αψεγάδιαστος, συναινούσε. Το ενοικιαστήριο υπογράφηκε. Πλέον είχα τον πρώτο καθαρά δικό μου προσωπικό χώρο που δεν θα μοιραζόμουν με τις αδερφές μου. «Δημητρίου Καραολή» σκέφτηκα και χαμογέλασα στο είδωλο μου όπως σχηματίζονταν στην καθρεφτίζουσα τζαμαρία της εξώπορτας του αριθμού εννιά της λεωφόρου Νίκης, ή της «παραλίας» όπως με προειδοποίησε η κυρία που μου νοίκιασε το σπίτι ότι την αποκαλούν οι Σαλονικείς. Αναρωτήθηκα αν οι Σαλονικείς είχαν «καταργήσει» ονόματα κι άλλων οδών. Δεν το σκέφτηκα παραπάνω. Έμενα να το ανακαλύψω. Κι όπως το προέβλεψα η Σαλονίκη δεν άργησε να με συστήσει στα πολλά πρόσωπα και στα ακόμα περισσότερα ονόματά της.

Δύο μέρες μετά την υπογραφή του ενοικιαστηρίου οι γονείς μου επέστρεψαν στο πατρικό μου πράγμα που σήμανε και επίσημα την έναρξη της φοιτητικής μου ζωής.

Εκείνη την Πέμπτη είχα το πρώτο μου μάθημα στην σχολή στις έντεκα. Ξεκίνησα μία ώρα νωρίτερα. Αποφάσισα ότι θα πήγαινα στην σχολή με τα πόδια μια και ο καιρός προσφέρονταν για περπάτημα.

Βγαίνοντας από την πολυκατοικία, έριξα μία εξονυχιστική ματιά στο μέρος της Δημητρίου Καραολή που θα περπατούσα για να βγω στην Εγνατία. Απέναντι ακριβώς από την πολυκατοικία μου εντόπισα την στάση «Πλατεία Δημοκρατίας». Ακριβώς από πίσω διέκρινα κάποιες πολυκατοικίες, ένα κατάστημα με μεγάλες αφίσες για ορθοπεδικά στρώματα και υποσχέσεις για ξεκούραστο ύπνο. Από δίπλα αντιπροσωπεία ανταλλακτικών αυτοκινήτου, φαρμακείο, είσοδος πολυκατοικίας, μπουγατσάδικο –ή μάλλον μπουγατσατζίδικο- είσοδος πολυκατοικίας, στη γωνία κατάστημα ρούχων. Στην άλλη γωνία, αγνοώντας τον δρόμο, ένα τουριστικό γραφείο,

είσοδος πολυκατοικίας, κατάσταση με υπολογιστές και είδη τεχνολογίας, βιβλιοπωλείο, μπουγατσατζίδικο ξανά και τέλος κατάσταση κινητής τηλεφωνίας.

Στην απέναντι πλευρά της Δημητρίου Καραολή, βγαίνοντας από την πολυκατοικία μου στα δεξιά, με κατεύθυνση το σιντριβάνι, ένα υποκατάστημα Γενικής Τράπεζας, ένα μικρό μαγαζί ενοικίασης οχημάτων που πλέον έχει κλείσει, είσοδος πολυκατοικίας, κι άλλη είσοδος πολυκατοικίας, ένα μαγαζάκι χωρίς ταμπέλα που ακόμα και σήμερα, τέσσερα χρόνια μετά, δεν μπορώ να πω με σιγουριά τι υπηρεσίες προσφέρει, ένα κατάστημα ηλεκτρικών ειδών, είσοδος πολυκατοικίας, σούπερ μάρκετ, κατάσταση με γούνες και δερμάτινα είδη, είσοδος πολυκατοικίας, φούρνος, είσοδος πολυκατοικίας, καθαριστήριο, είσοδος πολυκατοικίας, καφετέρια και είσοδος πολυκατοικίας.

Διέσχισα την διάβαση προσεκτικά αφού περίμενα υπομονετικά κάποιον από τους οδηγούς να φιλοτιμηθεί και να κοκαλώσει μπροστά στην διάβαση.

Άφησα την Δημητρίου Καραολή πίσω μου και κατηφόρισα προς την Εγνατία. Περίπου μισή ώρα μετά εντόπισα την τάξη που θα γινόταν το πρώτο μου μάθημα, πήρα βαθιά ανάσα και μπήκα μέσα. Εκεί γνώρισα την Δήμητρα και την Διονυσία, οι δυό τους γεννημένες και μεγαλωμένες στην Θεσσαλονίκη εξεπλάγησαν όταν πάνω στην συζήτηση τους είπα ότι είμαι από Κρήτη. «Τόσο μακριά» σχολίασαν, με ρώτησαν που μένω. «Στην Δημητρίου Καραολή» απάντησα και με κοίταξαν με απορία. «Που είναι αυτό;» Αβέβαιη ακόμα για τα σήματα κατατεθέντα της περιοχής μου που θα μπορούσαν να τους είναι γνωστά, διάλεξα προσεκτικά τις συντεταγμένες που θα τους έδινα «Με το λεωφορείο από εδώ στη στάση Κολόμβου.» Τότε γυρνάει η μία και λέει στην άλλη «Στη Διοικητηρίου μάλλον εννοεί.» «Πλατεία Αντιγονιδών; Στο σιντριβάνι; » με ρώτησε η Διονυσία. Έγνεψα καταφατικά. «Διοικητηρίου, Διοικητηρίου λέγεται –εκεί κοντά είναι το λύκειο μου...» συνέχισε η Διονυσία και κάπως έτσι, προσπαθώντας να δικτυωθώ, άφησα στην άκρη το μυστήριο της οδού Διοικητηρίου ή Δημητρίου Καραολή.

Η ονομασία όμως της οδού μου δεν άργησε να με απασχολήσει ξανά. Κάποιο βράδυ περίπου δύο εβδομάδες από την έναρξη των μαθημάτων, μετά από μερικά ποτηράκια με καλή παρέα πήρα ταξί για να πάω σπίτι. Όταν είπα στον γκριζομάλλη οδηγό την διεύθυνσή μου, με κοίταξε από τον καθρέφτη σαστισμένος «Που είναι αυτό;» με ρώτησε. Στην πλατεία Αντιγονιδών, στο σιντριβάνι» εξήγησα . «Την Διοικητηρίου λες» απάντησε φυσικά κι έβαλε μπροστά την μηχανή.

Έκτοτε, για μεγάλο χρονικό διάστημα, η ερώτηση που μένω με έφερνε σε δύσκολη θέση. Την Δημητρίου Καραολή δεν την ήξερε κανείς. Την Διοικητηρίου όλοι.

Το μυστήριο της ονομασίας της οδού μου όμως δεν τελείωσε εκεί. Ένα κρύο χειμωνιάτικο μεσημεράκι, όπως πήγαινα από το σπίτι μου στο οπωροπωλείο για να πάρω μαρούλι για να κάνω σαλάτα, πρόσεξα για πρώτη φορά ακριβώς μετά την καφετέρια μία μπλε σκονισμένη πινακίδα. Δεν μπόρεσα να διακρίνω τι έγραφε από μακριά, τα γράμματα φαινόταν σαν να είχαν ξεφτίσει. Με βήμα ταχύ και κοφτό,

ανυπομονώντας να λύσω επιτέλους το μυστήριο πήγα κοντά. Προς μεγάλη μου έκπληξη, η πινακίδα δεν έγραφε κανένα από τα δύο μου γνωστά ονόματα! Πολύ εκνευρισμένη πήγα στο οπωροπωλείο κι αγόρασα το μαρούλι μου. Στο γυρισμό κοντοστάθηκα. Διάβασα την πινακίδα ξανά. Και ξανά. «Οδός Καραολή και Δημητρίου των Κυπρίων» ...